

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Monstris Et Monstrosis, Qvam Mirabilis, Bonvs, Et
Ivstvs, In Mvndo Administrando, Sit Devs, Monstrantibvs**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1647

Capvt VIII. Qui, & cur, reliquis corporis membris, aut etiam toto corpore
prodierint in lucem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51168](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51168)

mis ac seriâ pænitentâ diluerit; verùm eti-
am imposterum præcipuis curis templa
frequentârit. Deplorent suum Acteonem
Poetæ à vertagis laceratum; hoc humano
cane nullus vnquam alius canis aut iu-
stiùs, aut salubriùs dominum momordit.

CAPVT VIII.

*Qui, & cur, reliquis corporis membris,
aut etiam toto corpore monstrosi pro-
dierint in lucem?*

S. I.

*Cur homines quidam nascantur & fiant,
gibbosi?*

 At punitur, qui capite luit, quod
peccauit: quia tamen etiam reli-
qua humani corporis membra,
sæpe sunt scelerum instrumenta, seruiunt
que iniquitati, idcirco monstrositas per
reliquum quoque sese corpus diffundit. Ut
enim taceam Antoninum Pium Imp. qui
forma conspicuus, & statura decorus, ac
longus fuit, tamen senectute incuruatus,
tiliaticijs tabulis circum pectus positis fa-
sciabatur, vt rectus incederet, & naturam
corrigeret fatiscentem; certè non sine di-
uina

Plutarch.
de Vtil.
ex inim.
qui tamē
lib. 2.
Quæst.
con. de
filio Pas-
siadis hoc
tradit.
Saxo l. 14.
Cranz.
l. 5. Nor-
uegiæ
cap. 9.

Pfal. 68.
24.

Pf. 65. 11.

uina vindicta quosdam, impositis in hume-
ros molibus, Atlantes fieri testatus est Leo
Byzantius, cui Passiades gibberus valetudi-
nem oculorum obiecerat; respondit enim
illi: *Humanum vitium infligis mihi, qui dorso*
portas Nemefin. Quare, si qui tales sunt,
vel suo, vel parentum merito, vix natos
infantes nimis superbè amantium, tribue-
re debent, si id illis euenit, quod Saxo &
Cranzius memorant accidisse Ingoni Ha-
raldi Hybernensis, Noruegiorum regis fi-
lio, omnibus honestatis numeris instru-
tissimo, qui infantia suæ tempore, per
incuriam nutricis fortè sinu delapsus, con-
fracto dorso, gibbum contraxit. Punium-
tur sæpe in filiis parentes. Quanquam hæc
etiam pœna esse potest ipsorum qui pa-
tiuntur. Vnde per imprecantis modum
prædicatur illis verbis: *Obscurentur oculi*
eorum, ne videant, & dorsum eorum semper
incurua. Quod vitium, vt à casu, ita potest
& à natura prouenire errante, at errante
vel ob parentum peccata, vel ad patientiæ
& demissionis occasionem, vel vt plectan-
tur, qui curuantur; iuxta illud: *Posuisti tri-*
bulationes in dorso nostro. Hoc est, *dorso Ne-*
mefin portare. Alia crux, aliud onus alijs,
his

his sarcina hæc imponitur; quam etiam plerique senes coguntur gestare annis & morbis grauati, vt deorsum pressi oculis sepulchrum sibi quærant: ob quam causam & *slicernia* vocantur. Est igitur illis gibbus, velut cippus ac monumentum tumuli eos expectantis. Ita enim paulò post, non tergo tantùm cumulato, sed saxo sepulchrali prementur; quo vt libentiùs eant, cum onere eunt. Onerati omnes, si sentiunt onus, magis libentiùsque prope- rant ad quietem.

§. II.

Cum veste carnea natus.

Plectitur & vestium peregrinus luxus sua monstruitate; & sæpe exprimit errans natura, quod malè affectauit tumens superbia. Quid enim aliud sibi voluit, circa Annum 1535. Bremopyrgi in vrbe Marchiæ infans, qui teste Fincelio, ita natus est in corpore circumflua & laxa cute, immo mole carnea, vt indutus sago militari Germanico crederetur? Fortasse infantis istius mater, sagram militare nimis curiosè aspexit? fortasse ita incedentem nimis fastuosè militem despexit? Nam talis dicere potuit: *Induantur, qui detrahunt mihi, pu-*

Conrad.
Lycosthè.
An. 1535.

Psal. 108.

dore: 29.

dore: & operiantur sicut diploide confusione.
Denique quid si sago digna fuit sagax
vt aded proles eius indicaret, matrem suam
intus & in cute nihil valuisse?

§. III.

*Sanctorum virorum irrisores equorum ritu
caudati facti.*

Sæpe Deus irridet irrisores suos, aut
suorum, eosq; ignominia notat, qui Diuo
alicui notam volunt aspergere. In Angli-
cana historia de D. Thoma Cantuariensi
hæc habet Polydorus Virgilius: *Rogerius et
homo facinorosus, cum sui furoris sociis episco-
pis, continuo in Normaniam aduolat, atq;
ibi simul ad vlciscendū ardentes regem aduent,
apud eum nomen Thome deferunt, eundem
accusant, culpant, criminantur, quòd sacer-
dotij libertatem, quòd ius humanum pariter
atque diuinum, quòd instituta maiorum euer-
tere, corrumpere, delere deniq; conetur, qui
sibi tantum sumat, vt velit episcopos suo arbi-
tratu Christianorum cœtu excludere, exclu-
sosq; perpetuò exterminare: item regia prae-
rogatiua derogare, ac cunctis ius ciuium tol-
lere. Præterea si quos sentiant in aula esse, qui
inimico sint in ipsum Thomam animo, eos ar-
dentes similiter inflammant, inflammatos, ar-
mant,*

Polyd.
Virgil. l.
13. Angli-
can. hist.

*mant, concitant ad machinandū illi perniciem,
 Sed ne plura, hac & talia eiusmodi ita regem
 Henricum mouerunt, ut ira vehementer ac-
 census aliquando exclamarit: Me miserum,
 non possum in meo regno pacem cum vno sacer-
 dote habere? nec quisquam meorum omnium
 est, qui me hac molestia liberare velit? Ex
 huiusmodi vocibus fuerunt improbi nonnulli
 quibus visa est occulta voluntas regis esse, ut
 Thomas e medio tolleretur, qui propterea ve-
 lut hostis regis habitus, iam tum sic coepit vul-
 go negligi, contemni, ac in odio esse, ut cum ve-
 nisset aliquando Strodum, qui vicus situs est ad
 Meduciam flumen, quod flumen Rocestriam
 alluit, eius loci accolæ cupidi bonum patrem,
 ita despectum ignominia aliqua afficiendi, non
 dubitarint amputare caudam equi, quem ille
 equitaret, seipsos perpetuo probro obligantes:
 nam postea nutu Dei, ita accidit, ut omnes
 ex eo hominum genere, qui id facinus fecissent,
 nati sint instar mutorum animalium caudati.
 Sed ea infamie nota iam pridem unâ cum gen-
 te illa eorum hominum, qui peccârint, deleta
 est, Hæc Virgilius. In qua pœna Deus do-
 cuit, irrisiones redire ad irrisores. Quo
 enim adempto equum deformarunt, eo
 ipsi acquisito inmentis insipientibus sunt com-
 parati.*

parati.

Delrius
l. 2. Disq.
mag. q. 14.

parati. Delrius ait, Deo notum esse, num
ultima particula à Polydoro in gratiam,
an ex vero sit afficta; conuicium certè in-
gentem totam manasse, & durare inter
homines. Simile diuinæ ultionis exemplū
exhibet Dockumensium Frisiorum pœna,
ob eorum Episcopum S. Bonifacium cum

Cornel.
Kemp.
Docku-
mensis, l.
2. de Orig.
Frisior.
c. 21.

*socijs cœsum. Nam horum Sanctorum indi-
gnam mortem,* ait Cornelius Kempius, in
*filiis filiorum Deus vindicauit: ut passim ex
eorum familiis (quorum maiores tam nefariū
scelus perpetrarunt) in hanc diem videantur in
occipite habere grossos crines subalbi coloris,
in modum caudæ cuiusdam bruti animalis, in-
stè dixeris,*

*Sentit adhuc proles, quod commiserunt
parentes.*

§. IV.

Manus monstrosa è ligno enata.

Ianson.
10. 2. l. 9.
Mercurij
Gallo-
belg.

Manuum quoque atq; pedum monstra
extitisse reperiō. De manu mirabile quid-
dam narrat Iansonius, quod Anno 1594.
Coloniæ edidit, postquam id ipsum Lu-
becæ impressit Ioannes Balhorn. In Me-
chelburgensi Ducatu, quatuor circiter mil-
liaribus Rostochio, ad oppidum Butzau
pagus est Muifal, in cuius pagi templo,

Anno

Anno 1594. pulpitum ligneum, antiquum, aridum, terediæ exesum viuoque lapidi impositum fuit, quod proinde nullam inde potuit humiditatem contrahere. In huius suggesti stylobata seu scapo, cum incredibili omnium stupore, atque inaudito portento, excreuit humana manus, digitis quatuor & pollice erectis, vnguibusque suis munita. Et palma quidem erat, sicut palmæ manuum ceterarum. In aduersa autem atque exteriori parte facies humana conspiciebatur, oculis, naso, barbatoque ore prædita. Huic manui ne vita videretur deesse, in die, frequenter mouebatur, seq; ipsam vertebat tanto conamine, vt vberim sudauerit, & guttæ sudoris in subiectum lapidem defluerint. Ingens fuit ad hoc spectaculum concursus, summa admiratione, variæ interpretationes. Ianfonius censet, vt per oculos intellectus in scriptura sacra intelligitur, seu fides; ita per manum opera. Vult igitur, ciues hoc monstro monitos, fidem & opera esse coniungenda; adeoque ex illa cathedra idem tunc significatum, quod D. Paulus in epistola sua ad Hebræos significauit: *Re-* Heb, 12¹
missas manus erigite. Porro verumne sit ^{12,}

T

hoc

hoc prodigium, an fictum, aut præstigi-
sum, ego non pronuncio. Fides sit penes
authorem, iudicium penes lectorem.

§. V.

*Impij in Noctem natiuitatis Christi; toto an-
no saltantes,*

Pro pedibus monstrosus haberi possunt,
de quibus Ioannes Trithemius, Albertus
Cranzius alijq; Scriptores meminerunt.
Anno Seruatoris 1012. imperante Henri-
co II. Rupertus pij nominis Ecclesiæ S.
Magni martyris, in Saxonia, Sacerdos,
nocte sacratissima Natiuitatis Domini,
primum Deo sacrificium offerre cœperat,
cùm extra templi fores, in ipso cœmite-
rio, leuitati assueta quædam plebis turba,
diuinis officijs insuper habitis, nugari cœ-
pit, atque ludere. Primipilus eorum fuit
Othertus laicus cum alijs quindecim viris.
Hi tres feminas nacti choreas ducere, eo
loco & tempore, non sunt veriti. Quin
profanis catilenis obstrepere sacrificanti,
eumq; molestissimè turbare sunt ausi. Mi-
sit sacerdos æditimum, qui eos iuberet,
nocte & loco tam sacris à petulanti im-
pietate desistere. Saxeæ sunt impiorum cor-
da, & corneæ fibræ ad vocem monentis.

Quare

Ioan. Tri-
them. in
Chron.
monaste-
rij Hir-
saug.
Cranz.
lib 4. Sa-
xon. c. 3.
Gilbert.
Genebr.
l. 4. Cor.
sub Anno
1012. Ab-
bas An-
husan. in
Stemma-
te Christi
die 22.
Decemb.

Quare neque saltatores isti destiterunt. Quoniam igitur & canere turpia, & pedibus terram plaudere contumaciter perrexerunt, Presbyter diuino zelo correptus stans ad sacrosanctum altare dixit: *Faciati omnipotens Deus, ut per unum annum totum sic saltantes manere vos oporteat.* Exaudit cælum in terra clamantes, & non raro etiam pœnas dispensat, ad illorum voluntatem. Quare factum est, quod iustissima ira commotus fuit imprecatus. Et nulla vnquã choreæ fuerunt admirabiles. Saltarunt; saltarunt nouem decim homines; saltarunt sine fidicina & choralistria; saltarunt nulla cithara chorû suscitante; saltarunt per duodecim menses; saltarunt continuò; saltarunt die ac nocte, nulla quiete interposita; toto anno saltarunt; toto anno non ederunt, non biberunt; toto anno non dormierunt; toto anno nulla super eos pluuia cecidit; toto anno cæli iniurias non senserunt; neq; eos æstate solis flagrantia, neque hieme Aquilonis rigor vssit: denique, cùm essent in tam vehementi assiduoque motu, attamen neque labor eos deiecit, neque occupauit lassitudo. Ita saltatio ipsa, qua peccauerant,

rant, illis pro supplicio fuit. Sed neq; calceos tanto tempore triuerunt; neque vestes vllas lacerauerunt, renouato pænè veteri Hebræorum prodigio. Vt autè & lingua, quæ obscœna cantauerant, plecterentur, toto anno nihil ne mutauerunt quidè. Quippe etiam sollicitè interrogati, non responderunt. Nempe, quod est Græcis hominibus in prouerbio, *omnia intus canebant*. Vt autem laboris huius tantò luculentius appareret magnitudo, terra ipsa pedibus eorum conculcata cessit; & primò quidem depressior erat, postea fossæ vsque ad genua, deinde etiam vsque ad femora immerfi, tandemq; vix mediij eminuerunt, vt semper Inferno fierent propinquiores. Conabatur quidam sororem suam, arrepto brachio illius, de medio saltantium choro vi extrahere; sed maior fuit vis saltantis, illa enim ipsa potiùs fratri pertinaciter tenenti brachium abruptit, immaniter vociferanti, cùm interea soror nullam vocem mitteret, neque quidquam se pati ostenderet, sed choream cum reliquis inceptam indefinenter continuaret. Porrò de abrepti brachij vulnere nulla sanguinis stilla defluxit, quasi membrum illud ligneum,

non carneum extitisset. In hoc circulo cœ-
miterij, totum anni circulum saltando ab-
soluerunt. Finis anni erat, quem sacerdos
præscripserat, & diuinæ gubernationis
prouidentiâ adfuit S. Heribertus Coloni-
ensis Archiepiscopus, qui in cœmiterium
intrans, saltantes à maledicto absoluit in-
troducitosque in templum Domino con-
ciliauit. Conciliatorum triplex fuit euen-
tus. Faminæ mox obierunt. Virorum
quidam diutiùs superuixerunt; sed in diui-
næ vindictæ argumentum, foedo omnium
membrorum tremore, obuiantium oculis
pœnarum suarum vestigia ostenderunt: :
quidam verò paulo post ex hac vita euoca-
ti sunt, &, quod mireris, post mortem fe-
runtur etiam miraculis claruisse, vt videas
improbissimis quoque veniæ locum esse, si
calamitates à Numine immixtas sustineant
animo peccata sua ferò, atque, vt par est,
retractante.

§. VI.

Chorearum indecentia, & periculum.

Quemadmodum igitur in superiore ex-
emplo manus, ita in hoc pedum monstrosa
commotio mortales docuit, cauere pecca-
ta, & benefacere. Quid est saltare, aiunt?

T 3

quid

S. Basil.
hom. 14.

quid nocet cantare? Respondet D. Basil.
lius: *Cantus profanos exerces, oblitus psalmo-
rum & hymnorum quos didicisti. Moues pedes,
& insanus saltas, choreas ducis imprudens,
cum genua ad Dei & Domini nostri I E S V
Christi cultum flectere oportebat.* Quod pla-
ne fecit cum socijs Othertus; qui etsi non
obliti Psalmorum & hymnorum, quos
fortè nunquam didicerant, tamen diuinos
in Ecclesia cantus neglexerunt, & profanis
cantilenis, tanquam Sirenes, aures sacras
vulnerarunt, eoque tempore pedes ad nu-
merum mouerunt, quo *genua ad Dei & Do-
mini nostri I E S V Christi cultum* honoran-
damque eius Natiuitatem *flectere oportebat.*

S. Aug.
serm. 215.

D. Augustinus, de ijs, qui res sacras non
negligebant, sed adibant, & alio tempore
tamen in sanctiore loco saltitare consue-
uerant, ita loquitur. *Isti infelices & miseri
homines, qui balationes & saltationes ante ipsas
basilicas sanctorum exercere nec metuumt, nec
erubescunt, etsi Christiani ad Ecclesiam vene-
rint, pagani de Ecclesia reuertuntur, quia ista
consuetudo balandi de paganorum obseruatio-
ne remansit.* S. Ephræm. *Ubi citharæ, inquit,*

S. Ephr.
serm.

quòd lu-
dicris ab-
stinend.

*ac chori, & plausus manuum, ibi virorum te-
nebra, & mulierum perditio, Angelorum tri-
stitia,*

stitia, & diabolifestum. O improbum diaboli consilium. Verum est, choreas moderatas in nuptijs, aut amicorum honestis conuentibus, posse sine peccato institui; periculosum tamen est saltare, more præsertim Germanico, non solum clericis & religiosis, quibus choreæ lege Ecclesiastica ventantur, sed etiam laicis; vix enim vnquam tanta moderatio adhibetur, vt post epularum lautitias, in mulierum confessu, conspectu, auditu, & alloquijs, inter puellarum rotationes, apprehensiones, & allubentias, non sit pronissimum inardescere. Ob quam causam olim, teste Basilio. *Quando sedit populus manducare & bibere, tunc & surgebat ad ludendum; lusus verò illorum idololatria erat. Tunc Leuite contra fratres se se armantes ex eis viginti tria millia ceciderunt, sic enim manus suas, inquit historia, consecrarunt. Quamobrem vt vidit Moyses choros, iratus est valde, proiecit tabulas, & confregit eas.*

§. VII.

Male occupati saltantium pedes.

Plura malè simul ac infeliciter saltantium exempla recenset Thomas Cantipræntensis D. Thomæ Aquinatis æqualis. Sed non opus est longè petere. Habet & no-

c. Presbyteri dist.
34. ex c.
Laod. c.
29.

S. Basil.
loc. cit.

Exod. 32.
6.

Exod. 32.
19.

Thom.
Cantipr.
l. 2. Apū.
c. 32.

stra ætas quotidiana exempla. Non enim dicam, illam ipsam Natiuitatis Christi sanctissimam noctem, plurimis puellarum, mulierumque superstitionibus ac dæmonum adiurationibus transigi; & verò plerumque, quò sacratiora sunt tempora, eò diriora scelera perpetrari, sagasque & maleficos ad sacrilegas suas choreas conuenire; quid consuetius est & vulgò vilitius, quàm vt ludi, conuentus, comestationes, saltationes diebus maximè festis instituantur? Ita tempus diuinis cultibus consecratum, diabolicis operibus profanatur. *Ubi enim saltus lasciuus, ait S. Chryso- stomus, ibi diabolus certè adest. Non enim ad tripudia hæc nobis præbuit Deus, sed vt modestè incedamus: non vt impudenter camelorum modo saliamus: nec enim solum fæmina, sed etiam cameli turpiter saliunt; sed vt in Angelorum choris consistamus. Quòd si corpus deforme sit impudenter saliendo, quantò magis animam fœdari credendum est. His tripudijs diabolus saltat. His à demonum ministris homines decipiuntur. Itaque, quisquis es, Obserua diem Sabbathi, non carnaliter, non Indaicis delicijs, ait S. Augustinus, qui otio abutuntur ad nequitiam. Melius enim utiq;*
tota

S. Chryf.
hom. 49.
in Matth.

S. Aug.
in Psal. 32.
Conc. 1.

tota foderent, quàm tota die saltarent. Pedes
dati sunt, ad ambulandum, non ad lasciue
saltandum. Illis, die sacro, ad ædes sacras,
non ad popinas eundum est. Duplicem esse
viam Magister noster esse dixit, vnam,
qua ad cælum, alteram, qua ad Orcum
tenditur. Per Ecclesias ad cælum, per
cauponas ad Acherontem est iter. Ad
vtrumlibet nos possunt pedes nostri por-
tare. Tartara fugiamus, sidera petamus.
Id autem, inquit D. Gregorins Nazianze-
nus, agens de Natali Christi festo rectè ce-
lebrando, *hac demum ratione consequemur,*
si nec domus limina fertis coronemus, nec cho-
reas agitemus, nec vicos oræemus, & cum
promtis ad vitium vijs, peccatiq; ianuis, &c.
nec comessationibus & ebrietatibus, quia malo-
rum magistrorum mala doctrina est, vel po-
tiùs malorum seminum mala seges. Vis videre
quàm mala seges? Quemadmodum supra
dicti nouemdecim homines, quò diutiùs
saltarunt, eò, terra sub pedibus eorum ce-
dente, profundius merfi inferis facti sunt
viciniores; ita & isti tales, non cadunt,
sed saliant infelices Curtijin voraginem
æternorum suppliciorum. Non ego hæc
solus affirmo, maior me id pronunciauit.

S. Grego:
Nazianz:
in orat.
de Christi
Nat.

Iob. 21. 11. Nam Iob, cum dixisset: *Egrediuntur quasi greges parvuli eorum, & infantes eorum exultant lusibus, subiecit, Tenent tympanum & citharam, & gaudent ad sonitum organi. Ducunt in bonis dies suos, & in puncto ad inferna descendunt. O quam sunt miseri isti, quam infelices pedes eorum!* qui non de saxo saliant, sed de Mundo in sepulchrum, de sepulchro in infernum.

§. VIII.

Ebriofum Bacchanalia celebrantis filium monstrificum.

Ianson. Non motu tantum, sed forma quoque, **l. 3. lib. 12.** neque vno duntaxat membro, sed pluribus alij fuere in monstrum (vel sua, vel parentum culpa) deformati. **p. 184. & Michael** Baccharach oppidum est in ipsa Rheni ripa, inter Confluentiam & Moguntiam situm. **Iffelt. l. 12.** Aiunt, olim *Bacchi aram*, ob vini ibi nascentis præstantiam fuisse nominatum. Ibi homo degebat mortalium & immortalium contemtor, cuius deus venter, templum popina, patronus cantharus. **Mercurij Gallobel.** Hic Anno Domini 1595. die 14. Martij, ipsa Dominica quinquagesimæ, ne moris sui obliuisceretur, in cauponam se coniecit, usque ad vomitum potaturus, lusurus usque ad paupertatem. **An. 1595.**

tatem. Vxor, postquam eum è domo elapsum amisit, facile coniecit, vbi locorum quærendus esset. Quia igitur partui vicina, verita est, ne totum peculium puerperio suo imminenti necessarium abligureret maritus, secuta eum rogare, & mitibus verbis monere cœpit, vt tandem finem imponere comessationibus, & secum redire domum vellet antè, quàm omnia degularet. Ebrios faciliùs est ducere, quàm ebriosos. Hinc & iste non satiatus, facessere vxorem, & in malam rem ire iussit; monere pergentè & jam accensius obloquentem, verberibus abegit, iussitque cum viuo suo malo dæmone, quem in vtero gegeret, quiq; illi in partu, pro Lucina futurus sit, domum, vnde malum pedem attulerat, rebitare. Nì parèret, se gladium suũ illi capulo tenus in ventrem immerfurum. Illa verò: Eia, inquit, mi vir, Ergone ego viuum in vtero gero dæmonem! Esto igitur. Nec plura locuta, acerbè lachrymans ad ædes suas reuersa est, relicto inter edones & combibones aleatoresque marito. Vix domi appulerat, cum dolores partus sensit; siue quòd iniuriæ acerbitas, siue quod diuina vindicta, siue vtrumque, partum

tum

tum ante tempus maturavit. Vocatur obstetrix, adsunt vicinæ mulieres, editur in lucem fætus! ô qualis, quàm horribilis! quamque prodigiosus! Anteriore superioreque parte homini, inferiore posterioreque parte per omnia serpenti similis. Trahebat autem post se caudam tribus vlnis longam diuersicoloribus maculis variegatam. Hoc tam horrendum monstrum; tanquam stello Cereris, non diutiùs vixit, quàm quoad munere suo perfunctum esset. Munus autem erat, non tantùm formidinem iniicere ijs qui aderant, & (velut olim curiosæ illæ

Ouid. lib.
5. Met.

Idem. l. 2.
Met.

Erichthonium prolem sine matre creatam,

Infantemque vident, apporrectumque draconem.)

Monstrum biforme conspexerant; verùm etiam vt reducem ex hospitio parentem pro merito plecteret, ostenderetque quàm sint imprecationes efficaces, redeuntibus per iugulū authoris, vnde malè exierunt, Diris. Phæax igitur ille, cùm libidinem suam potando ludendoque satis expleisset, vino & somno plenus domum rediuit. Vix ingressus est cabile, in quo & puerpera, & partus

partus iacebat, & ecce monstrum recens
natum instar falconis in eum illatum est,
horrificèq; sibilans hominem caudæ suæ
spiris implicatum, venenosis ictibus, eum
in modum, pupugit flagellauitq;, vt toto
corpore tuberibus pleno, paulo post infeli-
cem animam prius, quàm crapulam exha-
larit. Coniuge defuncto, puerpera quoq;
extincta est. Sed & monstrum viuere desijt,
quo Deus puniuit viri in prægnantem vxo-
rem inclementiam & crudelitatem; vt alij
discant & linguam frænare, cohibereque
ab imprecando; & manum abstinere à
coniuge vterum ferente, quam si percu-
tiunt, duos percutiunt, quorum saltem al-
terum oportet esse innocentē. Quid enim
potest peccare infans nōdum natus? & ta-
men cum matre sua verberatur. Profectò
si verba malè precantia ad illam vsque in
aluo iacentem penetrant; longè certiùs
verbera illuc penetrabunt, & calces, qui-
bus in matrem arietabat pater, non iam
ebriosus, sed furiosus.

§. IX.

Crudelitas regis Morindi, exotico monstro

vindicata.

Inter omnia monstra, res est monstro-
sissima

fissimæ, & inauditæ feritatis bellua. Hæc primò maritimos incolas inuasit, eosque lachrimandū in modum laceratos absumsit. Narrata est clades Morindo, qui, armata suorū manu comitatus, accessit cum ea certaturus, & immanitatis suæ mercedē accepit. Omnia tela emissa in irritum ceciderunt. Siquidem ea sine noxa hausit monstrum. Pharetris omnibus euacuatis, monstrum ad regem acceleravit, eumq; diductis faucibus, pisciculi instar, deuoravit. Dubites, vtrumnam monstrum fuerit maius? quod deuoravit alterum, an quod est deuoratum? Rex enim Morindus vnicus fuit, & tamen innumeros absumsit.

§. X.

Monstrosissimus partus vigilandum clamans.

At erat vorax illud prodigium Britannici maris partus, alius humanus partus, qui nihil omnino humani habuerat, ab alijs describitur, quos vt inter multa mendacia demus etiam aliquid veri attulisse, non piget hîc referre. Anno salutis

Wolfius
Centur.
Caspar.
Peucer.
Pauli, Munster.

Pauli, natus est ex honestis & nobilibus parentibus infans (si infantis nomen meretur tam infelix partus) tetro admodum & horribili aspectu, flammeis oculis & radiantibus; ore naribusq; bouinis, & vehementer in figuram cornu exsertis ac prominentibus; dorso pilis caninis hispido, simiarum faciebus in pectore extantibus; quæ mammaram locus; oculis felium subtus umbilicum hypogastrio affixis; horridis ac minacibus canum capitibus ad utrumque cubitum, & pedis utriusq; patellam antrosum spectantibus. Figura pedum cygni, cauda sursum reflexa & recurua longitudine vlnæ dimidiæ erat. Hic talis partus in lucem editus dicitur quatuor horas vixisse, ac tandem expirasse his emissis vocibus: *Vigilate; Dominus Deus vester aduenat.* Non est hoc monstrum in peccati pœnam natum? at natum est, ne peccaretur. Enimvero & in peccati pœnam. Dixit olim Seruator noster: *Nisi signa & prodigia videritis, non creditis;* quid dicet in futuro iudicio ijs, qui signa hæc talia viderunt, audierunt, & tamen non crediderunt? Nunquid pertinacia malitiam, malitia supplicium est auctura?

Ioan. 4.
48.

CAPVT